

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 1 (373)
2021. gada
10. janvāris

MĀSAI LIENĪTEI - 100

2021. gada 25. janvārī aprit 100 gadu, kopš dzimusi Mihalina Ķeirāne, tautā saukta par māsu Lienīti – sv. Jēkaba katedrāles katehēte, bērnu rožukroņa pulciņu salidojumu organizatore visā Latvijā 80. - 90. gados, kas sasaucās ar Atmosdas periodu. Pagājušā gadsimta 80. gados, kad Latvijā vēl bija padomju iekārta, viņa kopā ar diakonu Gunāru Konstantinovu aktīvi evaņģelizēja tūristus un katedrāles apmeklētājus, stāstot gan par katedrāli, gan reizē atklājot ticības patiesības saistošā formā, protams, darot to brīvprātīgi. Tolaik jau arī vēl nebija ne kristīgo grāmatu, ne svētbilžu un svētlietu stenda, kā mēs to redzam tagad. Tas bija vēl aizlieguma periods. Cilvēki bija izslāpuši pēc patiesa garīguma, tāpēc evaņģelizācija sarunu veidā bija ļoti auglīga.

Māsa Lienīte, kristīta par godu erceņģelim Miķelim kā Mihalina, piedzima Lielo Bernānu sādžā gleznainā Rušona ezera krastā 1921. gadā kā ceturtais bērns Veronikas un Antona Bernānu ģimenē (kopā pieci bērni - četras

māsas un brālis), kristīta Bēržgales baznīcā (7 km no Aglonas). Ar viņas kristību saistās kāds interesants notikums. Stāsta māsas Lienītes meita Anita: „Krustvecāki nebija tuvi radi, un vecāki todien nebrauca līdzī uz baznīcu, bijusi ļoti auksta ziemas diena, bērns nav arī attīts. Kā nu sanācis, kā ne – par godu erceņģelim Miķelim tikusi nokristīta kā zēns. Vēlāk vajadzējis labot ierakstu baznīcas grāmatā. Bet vīrišķīgais cīnītājas par taisnību raksturs saglabājies visu dzīvi. Mamma mums bija īsts advokāts, prata pamatot, atspēkot un, kad nepieciešams, aizstāvēt.”

1921 - 2021

Ģimenē valdīja ticības un lūgšanas gars. Aglonas Dievmāte un rožukronis bija viņas galvenie sabiedrotie dzīves ceļā. Garīgā pieredze padziļinājās, mācoties Aglonas ģimnāzijā, kur atklājās Mihaelinas talants uz valodām, labā līmenī apgūstot latīņu un īpaši vācu valodu. Tā kā vairums pasniedzēju bija klostermāsas, katrai audzēknei bija „piestiprināta” sava garīgā māsa. Mihalinai tā bijusi māsa Gabriēla no Austrijas.

(turpinājums 3.lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 10. janvāris.

III svētdiena pēc Ziemassvētkiem

Kunga kristīšana. Svētki.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par mirušajiem
devēja nodomā

15.00 Sv. Mise par draudzi

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Franci, +Helēnu,
+Henriku

Pirmdiena, 11. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Olgas Dreģes veselību

Otrdiena, 12. janvāris.

8.00 Sv. Mise par +tēvu Kazimiru, +māti
Moniku, +dēlu Kazimiru Sauļukiem

Trešdiena, 13. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Mariju pateicībā

Dievam un Dievmātei

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 14. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Vizuļu dzimtu

Piektdiena, 15. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Dināru

Jēzus Sirds litānija

11.00 Sv. Mise Aglonas Dievmātes godam

Sestdiena, 16. janvāris.

8.00 Sv. Mise par +Jāzepu, +Veroniku,

+Ludvigu, +Mihailu

18.00 Sv. Mise – dziedināšanas
dievkalpojums

Svētdiena, 17. janvāris. Parastā

liturģiskā laikposma 2. svētdiena

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Mariju –
pateicībā Dievam un Dievmātei

15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Laimdotu Jasūni

*Uzsākas lūgšanu nedēļa
par kristiešu vienotību*

Pirmdiena, 18. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Znotiņu un Leimaņu
dzimtu

*Pilnas atlaidas, ja piedalās lūgšanu
nedēļā un tās noslēgumā*

Otrdiena, 19. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Kaņepu un Petrovksku
dzimtu

Trešdiena, 20. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Nepartu un Lūšu
dzimtu

16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 21. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Gūtmaņu dzimtu

Piektdiena, 22. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Gata, Edgara, Juriņa,
Alekseja ģimenēm

Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 23. janvāris.

8.00 Sv. Mise par +Kaļinku Vitāliju

Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles pastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diakons Gunārs Konstantinovs:

tālr. 67326419, mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406*

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators:

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Svētdiena, 24. janvāris. Parastā liturģiskā laikposma 3. svētdiena. Dieva Vārda svētdiena

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
 11.00 Galvenā Sv. Mise par Noru Skaru
 15.00 Sv. Mise (bērniem) par +Vitāliju Kaļinku
 18.00 Vesperes
 18.30 Sv. Mise par draudzi

Pirmdiena, 25. janvāris.

Sv. apustuļa Pāvila konversija. Svētki. Lūgšanu nedēļas par kristiešu vienotību noslēgums.

8.00 Sv. Mise par +māsu Lienīti

Otrdiena, 26. janvāris. Svētie Timotejs un Tits, bīskapi. Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par Dorožko dzimtu

Trešdiena, 27. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Maļinovsku dzimtu
 16.30-18.30 Grēksūdze

Ceturtdiena, 28. janvāris. Sv. Toms no Akvīnas, priesteris un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Pēteri Freimani-Medni

Piektdiena, 29. janvāris.

8.00 Sv. Mise par +Maiju Pudāni;
 Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 30. janvāris.

8.00 Sv. Mise par Lipčiku ģimeni

Svētdiena, 31. janvāris. Parastā liturģiskā laikposma 4. svētdiena.

8.00 Sv. Mise un lūgšana „Svētais Dievs”
 11.00 Galvenā Sv. Mise par Šeļestu un Beļinsku dzimtām
 15.00 Sv. Mise (bērniem) par Silvitu un Imantu 30. kāzu jubilejā
 18.00 Vesperes
 18.30 Sv. Mise par draudzi

Māsai Lienītei - 100

(noslēgums no 1.lpp.)

Skaisto jaunības laiku aptumšoja Otrā pasaules kara notikumi. Vācu armijā tika iesaukts vienīgais brālis. Lūk, kāda epizode no tām dienām, kas parāda arī lūgšanu spēku, meitas Anitas atstāstā: „Bijis Ziemassvētku laiks, babiņai Veronikai (Mihalinas mātei) bija smaga priekšnojauta, ka ar dēlu Kostiku (Konstantīnu) kaut kas nav kārtībā, organizēja visus savējos uz dedzīgu lūgšanu pie mājas altāra. Un tiešām brālis tobrīd gulēja, smagi ievainots Volhovas purvā. Kāds padomju armijas zaldātniņš jau centies novilkt viņa zābakus, bet, padzirdējis kunkstienus un latviešu valodā izteiktus vārdus, atpazinis savu tautieti un izglābis.” Tāda tolaik bija realitāte – latvieši bija gan vienā, gan otrā frontes pusē.

Pēc studijām Daugavpils Pedagoģiskajā institūtā, iegūstot latviešu valodas un literatūras skolotājas specialitāti, pirmie darba gadi aizrit, strādājot Latgalē – Skudrīšu un Kapiņu pamatskolās, vēlāk kā mācību daļas vadītāja Pieniņu pamatskolā, tad Preiļu Valsts ģimnāzijā.

Pēckara periodā 1949. gadā Mihalina kopā ar citām skolotājām uz aizdomu pamata par sadarbību ar mežabrāļiem tiek apcietināta un vairākus mēnešus pavada cietumā, lai gan ar šo kustību nebija saistīta.

Taču visilgākais dzīves un darba periods paiet Jūrmalā, Lielupes vidusskolā no 1963. gada, mācot latviešu valodu un literatūru.

Par māsu Lienīti viņu sāk saukt sv. Jēkaba katedrālē, kur viņa, aizejot pensijā, sāk kalpot gan kā dežurante, gan arī katehēte. Studijas Katehētikas institūtā (tagad RARZI) mijas ar ticības mācīšanu gan Rīgas skolās, gan arī braucot uz Salaspili un Ogrī. Viņa dodas arī uz Latgali,

kas var teikt, bija tādi misijas braucieni, lai liecinātu un stāstītu par ticību. Deviņdesmitajos gados, katru mēnesi organizējot rožukroņa pulciņu salidojumus, tiek izbraukāta visa Latvija. Un kur tad vēl daudzās aktivitātes barikāžu laikā, vēl arī kalpojums Marijas leģionā.

Vēl kāda spilgta iezīme, ko atceras skolotāja un katehēte Paulīne Vaišļa: „Nevar izteikt, cik daudziem viņa dāvāja svētlaimi, caur viņu staroja, var teikt, pilnīga Dieva mīlestība, jo viņa tik daudziem atklāja garīgo pasauli. Māsa Lienīte sevi pilnīgi veltīja tūristiem, kas tik bieži nāca katedrālē, gan vācu, gan visbiežāk krievu valodā emocionāli un tēlaini atklājot ticības patiesības; dāvināja svētbildītes, tā, ka tie atvadoties apkampa un skūpstīja viņu kā tuvu cilvēku; un bija arī tādi, kas vēlējās pieņemt kristību.”

Māsa Lienīte nešķiroja cilvēkus pēc tautībām. Viņas dedzība un sirsnība daudzus aizkustināja, dvēselēs iemeta arī pa kādai ticības sēkliņai. Īpaši bieži viņa veda tūristus un arī pati mēdza uzkavēties Aglonas Dievmātes altāra pusē. Pie tās, par kuru „ļaudis liecina, ka latviešu mala daudz žēlastību saņēma bez gala.” Arī pati māsa Lienīte un viņas tuvie un mīļie bija saņēmuši šīs žēlastības. Tāpēc šeit, pie Dievmātes altāra, vislabāk varēja liecināt gan ar daudziem piemēriem, gan ar savas dzīves liecību par lūgšanu spēku un vest cilvēkus caur Mariju tuvāk Jēzum.

Māsa Lienīte mūžībā aizgāja 2010. gada 20. novembrī, tika izvadīta no Majoru Dievmātes Bezvainīgās Sirds baznīcas savā pēdējā svētceļojumā uz Lielupes kapiem.

Helēna Žigo

Mihalīna–meitas Anitas liecība

Mana māmiņa Mihalīna piedzima piecu bērnu ģimenē kā ceturtais bērns 1921. gada 25. janvārī. Ja ticēt dzimtas nostāstiem, tad, kad veda meitiņu kristīt uz divus kilometrus attālo Bēržgales baznīcu, bija ļoti auksts un sniegots laiks. Krustvecāki iejūdza zirgu ragavās un bērnu veda pie prāvesta. Kas tur bērnu izgērbs tādā salā... un tā sanāca, ka viņa tika nokristīta kā Miķelis! Pēc tam baznīcas grāmatā tika pārrakstīts vārds – Mihalina...

Mātes vecāki bija krietni, strādīgi cilvēki – tēvs Antons, bet māte Veronika. Viņas māte bija Aneta bija jaunībā atvesta no Polijas kā grāfienes istabmeita, bet vēlāk izdota par sievu pie latvieša Leona.

Kad es precējies, tad ģimenē smējās, ka nez cik tālu neesam tikuši, jo mani māte sauca par Anitu, bet manam vīram bija vārds Leonīds. Manu vectētiņu, kā gudru zēnu, pieņēma savā aizgādībā Kapiņu pagasta skolotājs un skoloja par savu naudu, jo ģimene bija nabadzīga un nevarēja skolas naudu samaksāt. Vēl tagad atceros viņa skolas dažas burtnīcas, aprakstītas ar tik skaistu, kaligrāfisku rokrakstu. Viena no tām – trigonometrija! Tai laikā, 19. gadsimta deviņdesmitajos gados – astoņdesmitajos gados, Latgalē!, kur valdīja nabadzība...

Vectēvam bija divi brāļi un divas māsas un viņš, jau precējies, dzīvoja kopā ar viņiem zemā, „šaurā” mājā, kā jau arī daudzi citi tai laikā Latgales sādžās.

Vectēva brāļi tā arī palika neprecējušies – nevarēja atļauties apņemt sievu.

Kad dzima bērni, mājā valdīja saspringta gaisotne, atkal viena mute klāt...

Tā tas bija līdz zemes dalīšanai jau līdz 20. gadsimta divdesmito gadu vidum. Tika iedalīta zeme, tā saucamās „šņores” un mežs katram māju saimniekam. Vectēvs Antons ar savu brāli Pēteri devās uz Baltkrieviju, kur strādāja pie poļu paniem – raka grāvjus, un par nopelnīto naudu sāka celt jaunu māju, ar plašām istabām un lieliem logiem. To pabeidza celt trīsdesmito gadu beigās, īsi pirms kara. Māja atradās ļoti skaistā vietā, tuvu Rušona ezeram. Gar ezeru un pārējām sādžas mājām gāja ceļš, tā saucamā olnīca. Daudzi saimnieki kara beigās devās bēgļu gaitās, daudzi krita karā. Tagad no Lielo Bernānu sādžas ir palikušas tikai dažas mājas... Paldies manam brālēnam Pēterim ar ģimeni, kas tagad rūpējās par māju atjaunošanu un restaurāciju, jo no tās vietas var priecāties gan par Rušonu, gan Latgales dabas krāšņumu.

Bet tagad par manu māmiņu Mihalinu. Bērnbā viņa esot bijusi ļoti liela (stiķu un niķu) darbu un nedarbu izdomātāja; ar lielu, bagātu fantāziju, un viņas izdoma esot tā saistījusi pārējo bērnu prātus, ko viņi visi esot viņai klausījuši!

„Mika! Kur ir Mika?” Ahā, atkal viņu per. Par ko ta tagad? Nu, tak sacerējusi dziesmu par sādžas augļu dārza sargu, samācījusi pārējos bērnus, lai dzied...

Māsas Lienītes simtgades ietvaros vēstnesītis plāno publicēt rubrikas „Liecības par māsu Lienīti” un „No māsas Lienītes arhīva.”

Vulgāta

Atzīmējot Dieva Vārda svētdienu 24. janvārī, novērtēsim sv. Hieronīma iztulkoto Bībeli. Hieronīms pēc grieķu un ebreju valodu apgūšanas iztulkoja Veco derību latīņu valodā, izmantojot pieejamos filoloģiskos līdzekļus. Šo mantojumu, kas saucas „Vulgāta,” viduslaiku Eiropā mācījās lasīt, lūgties un apdomāt. Svētie Raksti kļuva kā „milzīgs

leksikons” (Pauls Claudel) un „ikonogrāfiska karte” (Mark Šagal), kas iespaidoja mākslu, literatūru un pat tautas valodu.

Vulgāta ne tikai ir literārs piemineklis latīņu valodā, bet šis sv. Hieronīma tulkotais Bībeles teksts veidoja teoloģisko valodu Rietumu kristiešiem. Sv. Gregorijs Lielais (pāvests 590. gads – 605. gads) izmantoja Hieronīma tulkojumu savos rakstos, viņa piemēram sekoja Izidors no Seviļas un godājamais Bīds 8. gadsimtā. Pieauga pārrakstītie teksti līdz ar kļūdām, apzinātiem sagrozījumiem. Bija nepieciešams tekstu pārstrādāt, tāpēc radās kodeksu grupējumi atbilstoši ģeogrāfiskām teritorijām.

Sestā gadsimta vēsturnieks un teologs Cassiodors kopā ar sv. Gregoriju izmantoja Hieronīma tekstu Kalabrijā dibinātajā skolā „Vivarium.” Kārlis Lielais (8. - 9. gadsimts) uzticēja Bībeles teksta izplatīšanu angļu garīdzniekam un pētniekam Elkinam (Alcuin) no Jorkas, no kura nāk „gēlu” (Gaelic) paraugs. Citi varianti parādījās Spānijā un Īrijā.

Pārstrādājumus veica arī sv. Pēteris Damiāns un Lanfranks no Pavijas 11. gadsimtā. Sekojošos gadsimtos līdz renesansei visvairāk izplatījās “Biblia Parisiensis” Parīzes universitātes ietvaros.

Tridentes koncils 1546. gada 8. aprīlī ar dekrētu „Insuper” apstiprināja Vulgātu kā oficiālo Bībeles tekstu, necenšoties mazvērtēt sākotnējo valodu nozīmi. Šī teksta standarta izdevumu (*edito typica*) izdeva tikai 1592. gada 9. novembrī. Tas saistīts ar pāvesta Siksta V un vēlāk ar Lionas 1604. gada izdevumu – pāvesta Klementa VIII vārdu.

1933. gada 15. jūnijā Pījs XI izdeva zinātniskās norādes Vulgātas teksta uzlabošanai sv. Hieronīma Romas abatijas mūku vadībā. Vatikāna II koncils atzina Vulgātas teksta vērtību (sal. *Dei Verbum*, n. 22) un reizē noteica tā uzlabotu pārstrādāšanu (sal. *Sacrosanctum Concilium*, 91). 1965. gada 29. novembrī sv. Pāvils VI šim nolūkam dibināja pontifikālu komisiju, kas jauno standarta izdevumu (*Nova Vulgata*) sagatavo ar to mērķi, lai uz to varētu atsaukties tulkojumos liturģiskām un pastorālām vajadzībām. To apstiprināja sv. Jānis Pāvils II 1979. gada 25. aprīlī.

Vulgāta aizvien uzrunā cilvēkus no literārā viedokļa, arī ar tās izmantošanu mākslas un mūzikas vēsturē. Teksta tulkošana izraisa ne tikai valodnieciskas, bet arī hermenētiskas problēmas, īpaši Rakstu „sagrāduma” ziņā. Tieši tāpēc sv. Hieronīms aizvien ir paraugs un liecinieks tam, kā metodiski, neatlaidīgi, brīvi un radoši savas zināšanas ieguldīt Dieva Vārda neizsmeļamā apgūšanā.

Noras ticības ceļš

Svētdien 24. janvārī apaļu dzīves gadu jubileju svin Nora Skara, kas rosinājusi un īstenojusi vairākus kultūras projektus katedrāles pasākumu ietvaros: Baznīcu nakts un Rīgas svētku norises vairāku gadu gājumā ļāvušas Jēkaba sirmajam dievnamam un apkārtējām ēkām atvērties daudziem vietējiem iedzīvotājiem un Vecrīgas viesiem. Sekojošā rakstā jubiliāre dalās ar savu ticības ceļu.

Esmu Rīgas Sv. Jēkaba draudzes locekle kopš 2007. gada.

Agrāk, vai vēlāk mums katram ir jāveic revīzija savā dzīves laikā piedzīvotajam ticības ceļā. Vai mani izdarītie grēki ir atsaukušies visas dzīves garumā? Vai esmu bijusi kādam paraugs, vai tieši otrādi par traucēkli ticības ceļā, utt.

Grēku nožēla sākas nevis ar sevis attaisnošanu, bet ar lūgšanu, lai Kristus salauž grēka varu manā dzīvē.

Tie ir jautājumi, kas mums jāuzdod katru rītu pamostoties un vakaru pirms došanās pie miera. Mamma reiz teica, ka, lai dienu varētu skaitīt par izdekušos, tad dienas garumā ir jāpaveic labi darbi un jāsaņem vismaz trīs “paldies”.

Manu ticības ceļu var sadalīt divos posmos, kur pirmais posms ir pirms pieņēmu Jēzu kā reālu personu, kas turpinājās līdz 48 gadu vecumam. Šajā posmā uzskatīju, ka viss ir manās rokās un sagrēkot pat ir normāli (piem., “baltie meli”), ka saspīlētās situācijās visi citi ir vainīgi, izņemot pašu un neapzinājos pieņemto lēmumu nopietnību gan sev, gan tuvākajiem, bet veiktie aborti varbūt ir atņēmuši dzīvību kādam slavenam “Mocartam”.

Kas bija par iemeslu šim radikālām pārmaiņām manā ticības dzīvē! Kādā ekumēniskā dievkalpojumā Doma

laukumā mācītājs mums atgādināja, ka mūsu ticība mums ir izlūgta lielāko tiesu pazīstamu cilvēku lūgšanās. Tad man uzreiz nāca prātā mana vīra māte, kas varēja būt manas ticības lieciniece. Varu gan apstiprināt, ka vienmēr esmu jutusi kādu roku virs sevis un visas dzīves garumā esmu meklējusi šo saikni ar Visuvareno. Mani meklējumi, gan sākumā bija pavisam aplami, tie bija ekstrasensi, dziedinātāji. Īsi pirms traģēdijas manā ģimenē ar reketa uzbrukumu vīram jau biju sapratusi, ka viss, ko saņemu no šiem saloniem ir uzlādētās enerģijas īslaicīgums, ka atkal stāvu neaizsargāta visu pasaules vēju priekšā. 1997. gada augustā kājas mani pašas aiznesa uz Rīgas Sāpju Dievmātes baznīcu, kur tikšanās ar pr. Andreju Trapačku mainīja manu dzīvi kardināli. Tur sākās mans ceļš uz Augšāmcelšanos. Neteikšu, ka pārbaudījumi būtu kļuvuši mazāki, taču tiku piepildīta ar jaunu, Dievišķu spēku, kas palīdzēja visu izturēt.

Pēc notikušā uzbrukuma daudzu gadu garumā ģimene nevarēja atgūties, taču manā dzīvē uzplauka mīlestība pret visu Dievišķo. Tas man nesa atklāsmi, ka katrs dzīves ceļā iziet savu Krusta ceļu. Man šis ceļš bija pilns ar ērkšķiem un bija brīži, ka vērsos uz Debesīm, lai lūgtu mazināt Krusta smagumu. Mans tā laika garīgтэvs pr. Viktors Pentjušs ar savu sirdsmieru mani mierināja, ka Dievs savus bērņus pārbauda un, ja Tev ir uzlikts tāds smagāks Mans tā laika garīgтэvs pr. Viktors Pentjušs ar savu sirdsmieru mani mierināja, ka Dievs savus bērņus pārbauda un, ja Tev ir uzlikts tāds smagāks krusts,

tad Tu esi Viņam svarīga. No šī laika vērtības ap mani mainījās. Man kļuva garlaicīgi atrasties vietās, kur valda tukšība – mantu kults, aprunāšana, vienkārši tukša salmu kulšana. Vēl mani apbēdina vietas, mājas, kur neĶutu šo Dievišķo garu, kur viss pakļauts sāncensībai, dārgu un, protams, lielu lietu kultam. Tādās vietās man trūkst gaisa, vēlos pēc iespējas ātrāk no turienes doties prom.

Ko es atceros kā Svētā gara pieskārienu! Būdama Monreālas Sv. Jāzēpa oratorijā, kas ir viena no lielākajām katoļu baznīcām Kanādā, tūpēdama uz ceļiem pretim altārim, zaudēju laika sajūtu un domāju, ka esmu aizkavējusies par daudz ilgi, lai paspētu uz autobusu, lai dotos uz centru, viesnīcu. Taču dodoties uz stāvlaukumu, sajūtu pilnīgu mieru un ierados uz pēdējo autobusu laikā. Bija sajūta, ka kāds skatījās manā vietā pulkstenī un mani ātrāk netraucēja, kā bija nepieciešams, lai es laicīgi spētu atgriezties. Šādas sajūtas mani bieži ir pavadījušas.

Savā ticības ceļā man noteikti ir jāpiemin Medjugorje, uz kuriem svētceļojumos esmu devusies neskaitāmas reizes, taču katru apmeklējumu izjūtu kā pirmo. Ikviens ceļojums uz šo kalnaino vietu nes satikšanos ar cilvēkiem no visas pasaules, kur saņemu jaunas atklāsmes. Pēdējos piecus gadus vairs nevaru uzkāpt Krusta kalnā, taču vieta, mīses, slavēšanas mani dziedina un manas “baterijas” ir atkal uzpildītas. Šajā vietā saņemu sevišķu dziedināšanu no krūts vēža. Tas mani mudināja mainīt savu nodarbošanos, kas būtu vēsta kā kalpošana cilvēkiem.

Jauns izaicinājums ticības ceļā bija 54 gadu vecumā uzsākt mācības augstskolā "Attīstība". Man jau bija maģistra grāds dizainā, bet kad 2004. gadā ar VE kardināla Jāņa Pujāta svētību tiku iekļauta kā katoļu baznīcas pārstāvis pie MK veidotā reliģisko lietu padomes komisijā sociālo jautājumu blokā, sapratu, ka man trūkst zināšanu uzstādīto jautājumu sagatavošanā prezentēšanai. Augstskolā ieguvu pieredzi projektu rakstīšanā. Tas man atvēra jaunu lapaspusi, ko es sevī līdz šim neapzinājos. Tajā laikā "nomocīju" savus dēlus datorzinību apgūvē, jo viss tika apgūts mājas apstākļos. Ar jauno nodarbošanos projektu rakstīšanu es iemācījos gan zaudēt, gan uzvarēt un patiekties par visām mācībām, ko saņēmu projektu sagatavošanas un īstenošanas laikā. Mana misija bija vērsta uz ekumēnisku pieeju starp cilvēkiem no dažādām konfesijām, vai cilvēkiem, kas uzskata sevi par nevienai konfesijai nepiederošiem. Šajā periodā esmu strādājusi gan ar "rūpju" bērniem, kas tev dod tik daudz mīlestības, gan bijušiem ieslodzītajiem un atkarībniekiem centros Bruknā un "Zilais Krusts". Visus cenšos pieņemt kā Kristus brāļus un māsas. Cilvēki, kas mani ir sāpinājuši tiek ielikti dvēseles sevišķā lūgšanā. Dažādos dzīves posmos esmu kontaktējusies ar cilvēkiem gan Latvijā, gan ārpus tās robežām, kas nepieciešams šobrīd strādājot Asociācijā "RIA". Mani pavada tāda sajūta, ka palīgi tika atsūtīti tieši konkrēta uzdevuma veikšanai. Mana ģimene respektē ceļu, ko esmu

izvēlējusies. Lielākā dāvana, ko vecāki var dot saviem bērniem ir ticības vēstījums.

Kas mums jādara, lai mēs būtu par labu paraugu citiem! Iespējams, ka jāierauga, ka par labu paraugu mēs kļūstam tad, kad paļaujamies uz Svētā Gara nepārtrauktu darbu mūsos un paļaujamies uz sadarbību ar Viņu. Tad cilvēki ieraudzīs, ka tas, kas notiek, ir kaut kas īsts un patiess.

Pateicos visiem, kas bija kopā ar mani šajā ceļā. Māsa Kristū Nora Skara

Novēlam jubilārei daudz svētā Gara pieskārienu, Jēzus žēlsirdīgo apskāvienu un Dievmātes smaidu!

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un

atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var

sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 28882358

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

vestnesitis.wordpress.com